

Cadascú al seu lloc

Esquerra Republicana en assolir per la voluntat popular el triomf que posava a les seves mans el govern de la ciutat i el de la Generalitat de Catalunya, amb generositat i noblesa que va demostrant-se que és inútil i excessiva, va respectant tot un munt de coses i persones que havien estat instrument i causa de totes les malaurances passades.

La República va indultar abans de castigar.

En la nostra alegria, vàrem arribar a creure que la dolenteria havia estat companya de viatge d'Alfons de Borbó.

Ens equivocàrem. Els partits i els polítics que el poble va expulsar el dia 12 d'abril, no volen acatar el manament categòric de Catalunya. Passats els moments que, pensant en els crims que havien comès, temien que es fes justícia, intenten, ara, pertorbar tota realització i amb insídies, falsedats i grolleries proven d'afeblir l'autoritat dels homes del règim nou.

Aquest és l'agraïment dels perdons donats per la República.

El dia 14 d'abril, si haguéssim obeït estrictament el voler expressat pel poble, els servidors de les dictadures que varen passar tranquil·lament les portes dels edificis oficials, haurien sortit precipitadament per les balconades.

Cal ésser respectuós i noble amb l'adversari noble i sincer, però per abatre enemics de la mena de les dretes de casa nostra totes les armes serien bones, puix que elles amb el seu verí justifiquen tots els mitjans que per a combatre-les s'emprin.

Ara, amb sornagueria, amb rialleta de conill, amb tota la hipocresia acumulada dins dels seus cervells per l'educació jesuítica, atien les extremes esquerres contra nosaltres. Engrandeixen i ridiculitzen els obstacles que trobem en la nostra tasca i creen continuament dificultats noves.

Són ells, els que en llur ofensiva contra el règim tanquen fàbriques i tallers, suprimeixen donatius a establiments benèfics, boicotegen la temporada del Liceu, neguen presències que permetrien emprendre treballs i provoquen conflictes. L'úni-

ca autoritat impopular de Catalunya és d'ells.

Els que de bona fe vingueren a pertorbar el nostre míting de Poble Nou, els que creien de debò que tenien raó, són amics nostres perquè cridaven contra els nostres enemics. De l'únic delictes que ens acusen és de deixar intervenir en el règim nou els que s'hi han introduït amb tots els vicis, defectes i prejudicis de la Monarquia, però la República encara no ha posat a les nostres mans les lleis que ens permetin actuar d'acord amb nosaltres mateixos. Ens manca, com a base de tota la nostra obra, l'Estatut. Encara el devem al poble, a nosaltres mateixos.

Aquest Estatut nostre, exclusivament nostre, perquè hem estat els únics que l'hem estimat i protegit del llot d'una mena de catalanistes i republicans que neguen les característiques racials dels catalans i volen prostituir la República per vendre-la més tard a qualsevol rei que els doni càrrecs i títols amb noms més llampants que els de les artistes de music-hall. Per aquest Estatut que inicia les nostres llibertats col·lectives i que fa possibles les llibertats individuals, hem sofert, i sofrim encara, una situació provisional que ens priva d'actuar amb eficàcia i que imposa sacrificis a les nostres conviccions.

Aquest Estatut, damunt del qual hem d'edificar-hi la nova Catalunya, el defensem nosaltres dels atacs d'ací i dels d'allà, i ens plau que ens hagin deixat sols en la seva defensa, perquè calia témer el contagi de les males companyies.

Els reaccionaris que s'alegren tant de les molèsties que ens ocasionen els obstacles que ells mateixos posen al nostre pas i que voldrien posar el poble al davant d'ell mateix, que no es facin il·lusions, que no reixiran. Que es recordin del 14 d'abril, quan estaven amagadets esperant que vinguessin a metrallar-nos a la plaça de la República, per a després sortir amb l'arma penjada a l'espatlla a fer el valent.

Si els "catalanistes republicans" que es varen fer mereixedors de col·laborar amb la dictadura i que obeïen el tristament cèlebre doctor Albinyana quan aquest comanava

Manifestacions de Macià

Ahir, abans de sortir de Madrid, el senyor Macià feu als periodistes les següents manifestacions:

Començà dient el senyor Macià que l'entrevista amb el President de la República fou molt plaent, havent-se desenvolupat en termes cordials i sense rossar per a res la qüestió política.

Ens reiterà el senyor Macià que no considera en absolut perjudicial per a l'Estatut la retirada del Govern dels radicals, puix creu que el senyor Lerroux, home de conviccions, en retirar-se del Govern, no deixarà de sentir el mateix afecte i estima de sempre per l'Estatut.

Li preguntàrem si vindria a Madrid quan es discuteixi l'Estatut, contestant que és probable, encara que depèn de la manera com es desenrotlli el debat. Es mostrà conforme amb l'opinió emesa anteriorment pel senyor Carner referent a que el debat sobre l'Estatut durarà unes dues setmanes, puix espera que no toparà amb grans dificultats.

Afegí que l'Assemblea de la Generalitat catalana es reunirà abans de primer d'any, però sense tractar qüestions de fons, perquè aquestes es deixaran per a quan s'aprovi l'Estatut.

També li preguntàrem si es considerava satisfet de l'acceptació pel Sr. Carner de la cartera d'Hisenda.

—Ya ho crec—ens contestà—, com que ell ha anat al Ministeri

que fossin acomiadats de les oficines del cens els catalaníssims amics processats per l'assumpte de Garraf, aquests "catalanistes republicans" ara que l'Albinyana no els mana res, podrien servir magníficament a Catalunya anant on va enviar-los el poble català el dia 12 d'abril. Si hi van hi trobaran M. Bloch. Va enviar-l'hi l'Esquerra Republicana de Catalunya, i allí, en el lloc més escaient per a l'un i per als altres, podran parlar de l'"affaire" mentre esperen que un altre general, per ordre d'un rei que s'enorgulleixi d'ésser descendent de Felip V, els enviï a cercar per a fer de regidors "catalanistes i republicans".

ROC BORONAT

amb el meu "placet" i el de l'Esquerra, i així li vaig dir al senyor Azaña.

Nosaltres hem cregut convenient que accepti perquè les condicions del senyor Carner són excepcionals. Creiem convenient donar al Govern un sentit de justícia, equidistant entre tots els ciutadans espanyols i en donar aquesta mesura d'unitat segurament es conseguiran els nostres ideals sense suscitar rezels.

I repetí el senyor Macià:

—Sento gran admiració per Carner, al que gairebé hem exigit que acceptés la cartera, i crec que fa un gran sacrifici amb acceptar-la. Estic segur que si ell no ho cregués convenient per als interessos d'Espanya i de l'Estatut, no l'hauria acceptada. Carner està excel·lentment preparat i estic segur que aconseguirà la nivellació del presupost que és el que donarà to al Govern.

Tan excepcional—ens repetí— que estic segur que en sortiran beneficiats els interessos de l'economia espanyola.

També li preguntàrem si havia aprovat la decisió del senyor Carner d'inhibir-se en el relatiu a la part econòmica de l'Estatut.

—Es clar—ens respongué—. Aquesta inhibició serà un fet, quedant encomanada la part econòmica de l'Estatut a un Comitè de tècnics que formaran, per part de la Generalitat, els senyors Coromines, Tallada i Virgili, nomenant el ministre d'Hisenda altres tres.

El senyor Macià acabà, en despedir-se de nosaltres, mostrant el seu optimisme per l'esdevenidor polític d'Espanya, en general, i de Catalunya, en particular.

Aquesta nit retorna el senyor Macià a Barcelona, acompanyat de la seva filla Maria. També marxen a Barcelona els senyors Hurtado, Aiguader, Gassol, Tarradellas i Millàs Raurell.

L'EFICACIA DE L'ANUNCI, DEPEN DEL DIARI QUE ESCOLLIU. "FOMENT" US ASSEGURA AQUESTA EFICACIA.